

Сахно А. П.

orcid.org/0000-0002-1260-1212

Корольов А. В.

orcid.org/0009-0007-5595-8944

Чернолуцький Д. В.

orcid.org/0009-0007-4486-6948

Ковбасюк А. В.

orcid.org/0009-0004-7250-3819

Молошенко Ж. А.

orcid.org/0009-0008-5600-4103

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОСОБИСТОЇ БЕЗПЕКИ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО В СИСТЕМІ ТАКТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

У статті досліджено теоретичні та адміністративно-правові засади забезпечення особистої безпеки поліцейського як структурного елемента системи тактичного забезпечення діяльності Національної поліції України. Обґрунтовано, що в умовах трансформації безпекового середовища, запровадження правового режиму воєнного стану та розширення функцій Національної поліції особиста безпека набуває значення не лише складової професійної підготовки, а й самостійного елемента механізму адміністративно-правового забезпечення поліцейської діяльності. Проаналізовано сучасні наукові підходи до визначення змісту особистої безпеки поліцейського, досліджено її місце у структурі тактичного забезпечення, а також охарактеризовано нормативно-правові засади, що регламентують гарантії безпечного виконання службових повноважень. Встановлено, що ефективність забезпечення особистої безпеки визначається комплексною взаємодією нормативно-правових, організаційних, тактичних, психологічних, медико-безпекових і матеріально-технічних чинників. Значну увагу приділено аналізу сучасних міжнародних підходів до формування ситуаційної обізнаності, розвитку навичок прийняття тактичних рішень та інтеграції елементів тактичної медицини до професійної підготовки поліцейських. Доведено, що особиста безпека має розглядатися як один із базових структурних елементів тактичного забезпечення діяльності Національної поліції України, оскільки саме вона забезпечує законність застосування поліцейських повноважень, мінімізацію професійних ризиків та ефективність виконання службових завдань. Обґрунтовано необхідність удосконалення адміністративно-правового регулювання шляхом нормативного закріплення принципу пріоритетності забезпечення безпеки поліцейського під час планування й реалізації тактичних заходів, а також розроблення єдиних стандартів оцінювання професійних ризиків і сучасних тактичних протоколів.

Ключові слова: особиста безпека поліцейського, Національна поліція України, тактичне забезпечення, адміністративно-правове забезпечення.

Постановка проблеми. Функціонування Національної поліції України в сучасних умовах відбувається під впливом суттєвих змін безпекового середовища, зумовлених насамперед широкомасштабною збройною агресією проти України, запровадженням правового режиму воєнного стану та появою нових загроз публічній безпеці. Виконання поліцейськими службових повноважень дедалі частіше пов'язане з підвищеним рівнем небезпеки, необхідністю реагування на воєнні, терористичні, диверсійні та інші кризові ситуації, що значно підвищує вимоги до організації їх професійної діяльності. За таких умов одним із пріоритетних напрямів удосконалення діяльності поліції стає створення ефективної системи забезпечення особистої безпеки поліцейських, яка має розглядатися як невід'ємна складова виконання правоохоронних функцій.

Попри значну кількість наукових праць, присвячених питанням тактики поліцейської діяльності, професійної підготовки та застосування заходів поліцейського примусу, проблематика особистої безпеки переважно досліджується крізь призму формування практичних навичок

або психологічної готовності працівників до дій в екстремальних умовах. Натомість недостатньо уваги приділено визначенню її місця у системі адміністративно-правового забезпечення діяльності Національної поліції, а також обґрунтуванню ролі особистої безпеки як одного з ключових елементів сучасного тактичного забезпечення поліцейської діяльності.

Слід враховувати, що ефективність будь-якого поліцейського заходу залежить не лише від правильності вибору тактичних прийомів, а й від здатності забезпечити безпечні умови виконання службових завдань для самого поліцейського. У цьому контексті особиста безпека виступає не як самостійний напрям професійної підготовки, а як універсальний принцип, який має бути інтегрований у всі етапи планування, організації та реалізації поліцейських заходів. Сформульована позиція дає змогу забезпечити законність застосування поліцейських повноважень, мінімізувати професійні ризики та підвищити ефективність реагування на загрози різного характеру.

Додаткової актуальності зазначене питання набуває в умовах воєнного стану, коли працівники поліції, окрім виконання традиційних правоохоронних функцій, залучаються до охорони критично важливих об'єктів, забезпечення правового режиму воєнного стану, документування воєнних злочинів, участі у стабілізаційних заходах, реагування на наслідки ракетних ударів і застосування безпілотних літальних апаратів, а також взаємодії з іншими складовими сектору безпеки і оборони. Це обумовлює необхідність перегляду існуючих підходів до тактичного забезпечення діяльності поліції та формування сучасної моделі особистої безпеки, яка повинна ґрунтуватися на поєднанні адміністративно-правових, організаційних і тактичних механізмів.

Отже, сучасний стан розвитку поліцейської діяльності об'єктивно потребує наукового переосмислення місця особистої безпеки у системі тактичного забезпечення Національної поліції України. Її розгляд як інтегрованого елемента адміністративно-правового механізму організації поліцейської діяльності сприятиме формуванню комплексних підходів до управління професійними ризиками, удосконаленню тактичних алгоритмів дій поліцейських та підвищенню ефективності виконання покладених на них службових повноважень в умовах сучасних безпекових викликів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання забезпечення особистої безпеки працівників Національної поліції України належить до числа актуальних напрямів сучасних наукових досліджень, що обумовлено трансформацією безпекового середовища, розширенням кола службових повноважень поліцейських та підвищенням рівня професійних ризиків. При цьому, аналіз сучасної юридичної літератури свідчить, що переважна більшість наукових праць присвячена окремим прикладним аспектам цієї проблематики, тоді як її адміністративно-правове та теоретико-концептуальне осмислення залишається недостатньо розробленим.

Значний внесок у розвиток наукових підходів до формування системи особистої безпеки поліцейських зроблено Д. Г. Казначєвим. У його працях основна увага приділяється організаційним, правовим і методичним засадам підготовки поліцейських до дій в умовах підвищеної небезпеки. Науковець розглядає особисту безпеку як комплекс взаємопов'язаних заходів, реалізація яких забезпечує збереження життя і здоров'я працівників поліції під час виконання службових завдань, наголошуючи на визначальній ролі професійної підготовки, належного матеріально-технічного забезпечення та дотримання тактичних алгоритмів діяльності [3].

Комплексне бачення змісту особистої безпеки запропоновано у дослідженнях В. Є. Романенка, який характеризує її як багаторівневу систему, що поєднує правові, організаційні, психологічні та фізичні складові професійної діяльності поліцейського. Разом із тим основний акцент автор робить на практичних механізмах формування безпечної поведінки та розвитку професійних компетентностей, залишаючи поза межами дослідження питання адміністративно-правового місця особистої безпеки у структурі забезпечення поліцейської діяльності [2].

Окремий напрям наукових досліджень представлений працями М. Логвиненка, у яких рівень особистої безпеки поліцейських розглядається крізь призму дотримання нормативно встановлених процедур і службової дисципліни. Автор обґрунтовує, що ефективність виконання службових повноважень безпосередньо залежить від чіткості правового регулювання, професійної дисципліни та належного виконання встановлених алгоритмів службової діяльності [4].

У зарубіжній науковій літературі проблематика особистої безпеки поліцейських досліджується переважно у контексті розвитку ситуаційної обізнаності, психологічної стійкості та вдосконалення процесів прийняття тактичних рішень. Так, J. Hansson та E. Borglund доводять, що рівень ситуаційної обізнаності є однією з ключових передумов безпечного виконання поліцейських повноважень та істотно впливає на зниження ймовірності виникнення критичних інцидентів [5]. Важливе значення мають також дослідження С. Thodelius та співавторів, присвячені інтеграції тактичної медицини до системи професійної підготовки поліцейських як засобу підвищення ефективності реагування на масові надзвичайні події та мінімізації втрат особового складу [6]. Окрему увагу питанням удосконалення тактичної підготовки приділяють J. P. Andersen та H. A. Gustafsberg, які обґрунтовують необхідність застосування сучасних тренувальних моделей для розвитку навичок прийняття рішень під час застосування поліцейських заходів примусу в умовах високого рівня стресу [10].

Незважаючи на значний обсяг наукових напрацювань, більшість із них стосується окремих аспектів професійної підготовки, психологічного забезпечення або тактичної медицини. При цьому особиста безпека поліцейського майже не досліджується як самостійний елемент адміністративно-правового механізму організації діяльності Національної поліції України та як структурна складова системи тактичного забезпечення. Відсутність комплексного наукового підходу до визначення її функціонального призначення, місця у механізмі адміністративно-правового регулювання та взаємозв'язку з іншими елементами тактичного забезпечення зумовлює необхідність подальших досліджень у цьому напрямі.

Мета статті. Метою статті є аналіз теоретичних і адміністративно-правових засад забезпечення особистої безпеки поліцейського, розкриття її змісту як структурного елемента системи тактичного забезпечення діяльності Національної поліції України, визначення місця у механізмі адміністративно-правового регулювання поліцейської діяльності тощо.

Виклад основного матеріалу. Конституційно-правовою основою дослідження особистої безпеки поліцейського є положення статті 3 Конституції України, відповідно до яких життя і здоров'я людини, її честь, гідність, недоторканність та безпека визнаються найвищими соціальними цінностями, а діяльність держави спрямовується на їх утвердження і забезпечення [1]. Зазначений конституційний принцип повною мірою поширюється й на осіб, які реалізують функції держави у сфері правоохоронної діяльності. Натомість, специфіка виконання поліцейськими службових повноважень обумовлює існування підвищеного рівня професійної небезпеки, що особливо проявляється в умовах воєнного стану та трансформації сучасного безпечового середовища.

У вітчизняній науковій літературі сформувався підхід, відповідно до якого особиста безпека поліцейського розглядається як система взаємопов'язаних організаційних, правових, психологічних, фізичних і тактичних заходів, спрямованих на запобігання небезпекам, що виникають під час виконання службових обов'язків, та забезпечення збереження життя і здоров'я працівників поліції [2, с. 8]. Подібне розуміння підтримується і В. Є. Ромашенком, який визначає особисту безпеку як комплекс організаційних і практичних заходів, реалізація яких забезпечує не лише фізичну захищеність поліцейського, а й підтримання його професійної спроможності ефективно виконувати покладені завдання в умовах підвищеного ризику [3, с. 4].

Разом із тим сучасний рівень розвитку поліцейської науки свідчить про необхідність розширення традиційного розуміння зазначеної категорії. Обмеження її виключно сферою професійної підготовки або тактичних прийомів не дозволяє повною мірою розкрити функціональне призначення особистої безпеки у механізмі діяльності Національної поліції України. Вона має розглядатися як інтегрований елемент адміністративно-правового механізму, що забезпечує належну реалізацію поліцейських повноважень шляхом створення організаційних, нормативних та тактичних умов для мінімізації професійних ризиків.

На необхідність комплексного дослідження причин виникнення небезпечних ситуацій звертає увагу М. Логвиненко, який пов'язує збільшення випадків загибелі та травмування поліцейських із сукупністю організаційних, правових та професійно-підготовчих чинників [4, с. 15]. Науковець аргументовано доводить, що джерелами підвищеної небезпеки

виступають не лише зовнішні загрози, а й неналежне виконання нормативно встановлених процедур, помилки у прийнятті службових рішень, недостатній рівень професійної підготовки та неправильна оцінка оперативної обстановки. Наведена концепція підтверджує, що рівень особистої безпеки перебуває у прямій залежності від ефективності функціонування адміністративно-правових та організаційних механізмів забезпечення поліцейської діяльності.

У цьому контексті, особиста безпека набуває ознак одного із базових структурних компонентів тактичного забезпечення діяльності Національної поліції України.

Не менш важливе значення має професійна захищеність працівника поліції, яка формується під впливом комплексу взаємопов'язаних факторів. У науково-методичних матеріалах Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ наголошується, що її складовими є належне нормативно-правове забезпечення службової діяльності, достатній рівень матеріально-технічного оснащення, соціальні гарантії, якісна професійна підготовка та психологічна готовність до виконання завдань в умовах екстремального ризику [3, с. 9]. Це дає підстави стверджувати, що особиста безпека поліцейського є результатом функціонування цілісної системи адміністративно-правових, організаційних та матеріально-технічних гарантій, а не лише наслідком індивідуальної професійної майстерності.

Як зазначають J. Hansson та E. Borglund, саме високий рівень ситуаційної обізнаності забезпечує прийняття своєчасних і законних тактичних рішень, а також істотно знижує ймовірність травмування або загибелі поліцейських під час виконання службових повноважень [5, с. 15]. Отже, формування ситуаційної обізнаності слід розглядати як один із ключових напрямів удосконалення системи тактичного забезпечення поліцейської діяльності.

Окремий науковий інтерес становить інтеграція тактичної медицини до професійної підготовки працівників поліції. Результати досліджень шведських учених свідчать, що використання сценарного моделювання критичних ситуацій та навчання принципам тактичної екстреної допомоги істотно підвищують готовність поліцейських до дій в умовах масових інцидентів, скорочують час реагування та сприяють мінімізації смертності серед особового складу [6, с. 21]. За сучасних умов розвитку правоохоронної діяльності це обумовлює необхідність розглядати тактичну медицину не як самостійний напрям підготовки, а як невід'ємний компонент системи забезпечення особистої безпеки поліцейських.

Таким чином, результати проведеного аналізу дають підстави стверджувати, що особиста безпека поліцейського є комплексною адміністративно-правовою категорією, яка поєднує нормативні, організаційні, психологічні, матеріально-технічні та тактичні складові. Її функціональне призначення не обмежується захистом життя і здоров'я працівників поліції, а полягає також у забезпеченні ефективності реалізації поліцейських повноважень, мінімізації професійних ризиків та підвищенні результативності тактичного реагування в умовах сучасних безпекових викликів.

Визначальне місце у механізмі адміністративно-правового забезпечення особистої безпеки працівників Національної поліції України належить спеціальному законодавству, яке встановлює комплекс правових гарантій проходження служби, порядок реалізації поліцейських повноважень та систему державного захисту правоохоронців.

Базовим нормативно-правовим актом у цій сфері є Закон України «Про Національну поліцію» [7], який визначає правовий статус поліцейського, основні засади проходження служби та систему державних гарантій його професійної діяльності. Зокрема, статтею 62 Закону передбачено, що держава забезпечує поліцейським належний правовий і соціальний захист, створює відповідні умови проходження служби, гарантує медичне забезпечення та інші соціальні гарантії.

Натомість, правовий захист працівників поліції не обмежується лише соціальними гарантіями. Законодавством встановлено спеціальні механізми охорони професійної діяльності поліцейських шляхом запровадження юридичної відповідальності за перешкоджання виконанню службових обов'язків, опір законним вимогам, погрозу застосування насильства або посягання на життя і здоров'я поліцейського.

Особливе значення у структурі правового забезпечення особистої безпеки мають положення розділу V Закону України «Про Національну поліцію», якими регламентовано порядок застосування поліцейських заходів примусу [7]. Статті 43–46 визначають юридичні підстави, умови та межі застосування фізичної сили, спеціальних засобів і вогнепальної зброї.

Важливим елементом системи забезпечення особистої безпеки виступає професійна підготовка працівників поліції, нормативне закріплення якої міститься у статті 72 Закону України «Про Національну поліцію» [7]. Закон визначає професійне навчання як обов'язкову складову проходження служби та передбачає його реалізацію шляхом спеціальної професійної підготовки, навчання у закладах вищої освіти зі специфічними умовами навчання, післядипломної освіти та службової підготовки. Остання спрямована на систематичне оновлення професійних знань, практичних умінь і навичок поліцейських відповідно до змін оперативної обстановки, характеру службових завдань і сучасних безпекових викликів.

Додаткові гарантії безпеки працівників правоохоронних органів встановлено Законом України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» [8]. Аналіз статті 3 цього Закону дає підстави стверджувати, що законодавець сформував комплекс спеціальних заходів державного захисту, спрямованих як на охорону життя і здоров'я працівників правоохоронних органів, так і на забезпечення безпеки членів їхніх сімей та майна.

Не менш важливе значення мають загальні вимоги законодавства про охорону праці, дія яких поширюється і на організацію проходження служби в Національній поліції України. Закон України «Про охорону праці» [9] покладає на роботодавця обов'язок створити безпечні умови праці, забезпечити функціонування системи управління охороною праці та організувати контроль за дотриманням вимог безпеки на робочих місцях. Відповідно до статті 13 цього Закону забезпечення належних умов праці є безпосереднім обов'язком роботодавця, тоді як стаття 18 встановлює обов'язковість навчання та перевірки знань працівників із питань охорони праці. Зазначені положення перебувають у тісному взаємозв'язку із системою службової підготовки поліцейських, оскільки спрямовані на формування необхідних компетентностей щодо безпечного виконання професійних обов'язків.

Аналіз сучасних зарубіжних досліджень дає підстави підтримати позицію J. P. Andersen та H. A. Gustafsberg, відповідно до якої забезпечення особистої безпеки не може покладатися виключно на індивідуальні якості або професійну майстерність окремого поліцейського. Науковці розглядають її як результат функціонування комплексної системи, що поєднує нормативні, організаційні, тактичні, психологічні та медичні складові професійної діяльності правоохоронців [10, с. 45].

Узагальнення запропонованого підходу дозволяє виокремити кілька взаємопов'язаних компонентів забезпечення особистої безпеки поліцейських. Передусім, ідеться про нормативно-правовий компонент, який визначає межі реалізації поліцейських повноважень, порядок застосування заходів примусу та алгоритми службових дій. Не менш важливим є організаційний компонент, що охоплює питання планування службових заходів, управління силами і засобами, інформаційної взаємодії та координації діяльності підрозділів.

Втім, ефективність системи особистої безпеки значною мірою залежить від рівня розвитку тактико-прикладної складової, яка передбачає сформованість практичних навичок безпечного поведіння зі зброєю, застосування заходів фізичного впливу, використання тактичних прийомів прикриття, переміщення та реагування залежно від конкретної оперативної ситуації.

Не менш суттєвою складовою сучасної моделі особистої безпеки є медико-безпековий компонент, який охоплює знання та практичні навички надання домедичної допомоги, алгоритми самопомоги й взаємодопомоги, а також дії в умовах множинних уражень або масових надзвичайних подій [10, с. 45].

Особливої актуальності зазначений підхід набуває в умовах правового режиму воєнного стану. Сучасна практика діяльності Національної поліції України характеризується залученням поліцейських до виконання завдань, пов'язаних із забезпеченням оборони держави, взаємодією з військовими формуваннями, охороною об'єктів критичної інфраструктури, протидією диверсійним проявам, реагуванням на терористичні загрози та ліквідацією наслідків бойових

дій. За таких обставин традиційні підходи до забезпечення особистої безпеки вже не повною мірою відповідають сучасним безпековим викликам, що обумовлює необхідність перегляду змісту професійної підготовки, удосконалення тактичних алгоритмів і впровадження нових стандартів службової діяльності.

Висновки. Проведене дослідження дозволяє дійти висновку, що особиста безпека поліцейського є складною адміністративно-правовою категорією, яка формується в результаті взаємодії нормативних, організаційних, управлінських, тактичних, психологічних, медико-безпекових та соціальних чинників. Її зміст не обмежується індивідуальними навичками працівника поліції щодо уникнення небезпеки, а відображає рівень функціонування цілісної системи адміністративно-правового забезпечення поліцейської діяльності.

Обґрунтовано, що в системі тактичного забезпечення діяльності Національної поліції України особиста безпека виконує функцію одного з базових структурних елементів, який визначає ефективність реалізації поліцейських повноважень, забезпечує законність застосування заходів примусу та мінімізує професійні ризики. Саме тому оцінювання ефективності тактичних алгоритмів, моделей реагування та стандартів застосування сили має здійснюватися не лише з позицій досягнення службового результату, а й з урахуванням рівня захищеності поліцейського під час виконання покладених на нього завдань.

У ході дослідження встановлено, що основними чинниками, які негативно впливають на рівень особистої безпеки працівників поліції, є недостатня професійна та тактико-спеціальна підготовка, недосконалість навичок оцінювання оперативної обстановки й підтримання ситуаційної обізнаності, порушення вимог нормативно-правових актів, прорахунки в оперативному плануванні службових заходів, відсутність єдиних внутрішньовідомчих стандартів тактичної діяльності, недостатнє матеріально-технічне забезпечення та психологічна неготовність до виконання службових завдань в умовах високого ризику. Сукупність зазначених чинників суттєво підвищує ймовірність виникнення екстремальних ситуацій, що можуть призвести до поранення або загибелі працівників поліції.

При цьому, проведений аналіз дає підстави стверджувати, що чинна система адміністративно-правового регулювання забезпечення особистої безпеки поліцейських потребує подальшого вдосконалення. Насамперед доцільним є нормативне закріплення принципу пріоритетності забезпечення безпеки поліцейського під час планування та реалізації тактичних заходів, а також розроблення уніфікованих стандартів оцінювання професійних ризиків, обов'язкових для всіх напрямів оперативно-службової діяльності Національної поліції України.

Використана література:

1. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Ромашенко В. Є. Особиста безпека поліцейського : навч. посіб. Маріуполь : ДонДУВС України, 2021. 119 с.
3. Казначеев Д. Г. Конспект лекцій з дисципліни «Особиста безпека працівника Національної поліції» : для курсантів факультету підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності. Дніпро : Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2016. 32 с.
4. Логвиненко М. Забезпечення особистої безпеки поліцейського в контексті умисного або неумисного порушення нормативно-правових приписів. Наука і правоохорона. 2025. Вип. 1–2 (67–68). С. 92–100. DOI: <https://doi.org/10.33270/0525676812.12>
5. Hansson J., Borglund E. A. M. Situation awareness in tactical police interventions. Journal of Police and Criminal Psychology. 2024. Vol. 39. P. 527–538. DOI: <https://doi.org/10.1007/s11896-024-09677-8>
6. Thodelius C., Bäckström D., Andersson Hagiwara M. Enhancing tactical emergency care abilities in policing: a study of the Swedish Regional Task Force. Policing: A Journal of Policy and Practice. 2025. Vol. 19. Article paaf020. DOI: <https://doi.org/10.1093/policing/paaf020>
7. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2015. № 40–41. Ст. 379.
8. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23.12.1993 № 3781-XII. Відомості Верховної Ради України. 1994. № 11. Ст. 50.

9. Про охорону праці : Закон України від 14.10.1992 № 2694-XII. Відомості Верховної Ради України. 1992. № 49. Ст. 668.
10. Andersen J. P., Gustafsberg H. A training method to improve police use of force decision making: a randomized controlled trial. SAGE Open. 2016. Vol. 6, №. 2. DOI: <https://doi.org/10.1177/2158244016638708>

References:

1. Verkhovna Rada of Ukraine (1996). Konstytutsiia Ukrainy [Constitution of Ukraine]. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, № 30, art. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> [in Ukrainian].
2. Romashenko, V.Ye. (2021). Osobysta bezpeka politseiskoho [Personal Safety of a Police Officer]. Mariupol: DonDUVS Ukrainy. 119 p. [in Ukrainian].
3. Kaznacheiev, D.H. (2016). Konspekt lektsii z dysypliny «Osobysta bezpeka pratsivnyka Natsionalnoi politsii» [Lecture Notes on the Discipline "Personal Safety of a National Police Officer"]. Dnipro: Dnipropetrovskyi derzhavnyi universytet vnutrishnikh sprav. 32 p. [in Ukrainian].
4. Lohvynenko, M. (2025). Zabezpechennia osobystoi bezpeky politseiskoho v konteksti umysnoho abo neumysnoho porushennia normatyvno-pravovykh prypysiv [Ensuring the Personal Safety of a Police Officer in the Context of Intentional or Unintentional Violation of Legal Provisions]. Nauka i pravookhorona, issue 1–2 (67–68), pp. 92–100. DOI: <https://doi.org/10.33270/0525676812.12> [in Ukrainian].
5. Hansson, J., Borglund, E.A.M. (2024). Situation awareness in tactical police interventions. Journal of Police and Criminal Psychology, Vol. 39, pp. 527–538. DOI: <https://doi.org/10.1007/s11896-024-09677-8>
6. Thodelius, C., Bäckström, D., Andersson Hagiwara, M. (2025). Enhancing tactical emergency care abilities in policing: a study of the Swedish Regional Task Force. Policing: A Journal of Policy and Practice, Vol. 19, Article paaf020. DOI: <https://doi.org/10.1093/policing/paaf020>
7. Verkhovna Rada of Ukraine (2015). Pro Natsionalnu politsiu [On the National Police]. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, № 40–41, art. 379. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> [in Ukrainian].
8. Verkhovna Rada of Ukraine (1993). Pro derzhavnyi zakhyst pratsivnykiv sudu i pravookhoronnykh orhaniv [On State Protection of Employees of the Court and Law Enforcement Bodies]. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, 1994, № 11, art. 50. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3781-12> [in Ukrainian].
9. Verkhovna Rada of Ukraine (1992). Pro okhoronu pratsi [On Labour Protection]. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, № 49, art. 668. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2694-12> [in Ukrainian].
10. Andersen, J.P., Gustafsberg, H.A. (2016). A training method to improve police use of force decision making: a randomized controlled trial. SAGE Open, Vol. 6(2). DOI: <https://doi.org/10.1177/2158244016638708>

Sakhno A. P., Korolov A. V., Chernolutskyi D. V., Kovbasiuk A. V., Moloshenko Z. A. Conceptual foundations of ensuring a police officer's personal safety in the system of tactical support for the activities of the National Police of Ukraine

The article examines the theoretical, legal, and administrative foundations of ensuring police officers' personal safety as a structural element of the tactical support system of the National Police of Ukraine. It is substantiated that under the conditions of a transformed security environment, martial law, and the expansion of police functions, personal safety should be regarded not only as a component of professional training but also as an independent element of the administrative and legal mechanism governing police activities. The study analyzes contemporary scientific approaches to the concept of police officers' personal safety, identifies its place within the structure of tactical support, and characterizes the legal framework regulating guarantees for the safe performance of official duties. It is established that the effectiveness of personal safety depends on the integrated interaction of legal, organizational, tactical, psychological, medical, and logistical components. Particular attention is paid to international approaches concerning the development of situational awareness, improvement of tactical decision-making skills, and integration of tactical emergency medicine into police training. The research demonstrates that personal safety constitutes one of the fundamental structural components of tactical support, ensuring the lawful exercise of police powers, reducing professional risks, and improving the effectiveness of police

operations. The necessity of further improvement of administrative and legal regulation is substantiated through the introduction of the principle of prioritizing police officers' safety during tactical planning and implementation, as well as the development of unified standards for professional risk assessment and modern tactical protocols. The proposed approach contributes to strengthening the theoretical foundations of tactical support for police activities and improving the organizational and legal mechanisms aimed at protecting police officers under contemporary security challenges.

Key words: *police officer's personal safety, National Police of Ukraine, tactical support, administrative and legal support.*

Дата першого надходження статті до видання: 28.07.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 04.09.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 22.09.2026